

Slovo, ktoré zostáva navždy

Blíži sa koniec liturgického roka a evanjelium nám predkladá konečný obraz ľudských dejín. Tieto, rovnako ako osobné dejiny každého z nás, nemožno chápať ako jednoduchý sled slov a faktov, ktoré nedávajú zmysel, ani ako niečo čo už bolo vopred dané podľa osudu. V dnešnom evanjeliu Ježiš hovorí, že dejiny sveta a jednotlivcov majú svoj cieľ: definitívne stretnutie s Pánom.

Nikto nemôže s istotou povedať, kedy sa to uskutoční, ale bežná skúsenosť hovorí, že to bude v rozumne predvídateľnom čase: je to otázka niekoľkých desaťročí, možno niekoľkých rokov a možno len niekoľkých dní. Vieme, že všetci musíme zomrieť a zvyčajne skôr, ako by sme chceli. Nemá zmysel sa znepokojsť, lebo to nepomôže zmeniť realitu. Skôr je lepšie pripraviť sa na prechod, pretože náš stav v budúcom svete nebude náhodný, ani nie je predurčený. Náš život vo večnosti je v našich rukách, závisí od toho, ako žijeme teraz, lebo naša budúcnosť je to, čo budujeme tu a teraz.

Dnešná pasáž (Mk 13,24-32) je umiestnená v záverečnej fáze Ježišovej eschatologickej reči. Môžeme ju rozdeliť na dve časti: v prvej časti Ježiš hovorí o príchode Syna človeka (v. 24-27), ktorému predchádzalo ohlásenie veľkého súženia. Otrasy nebeských mocností nie sú trestajúcim dielom božskej ruky, ale dôsledkom zla. Aj samotná smrť je dôsledkom zla, ktoré podobne ako rakovina kazí zvnútra a spôsobuje koniec všetkého, nad čím sa stane pánom.

Marek vo svojom evanjeliu poukazuje na obraz Syna človeka, ktorý je už prítomný v niektorých textoch Starého zákona (Dn 7,13-14, Zach 2,10 (LXX)), mimoriadne pozitívne a nádejne. Syn človeka, v jeho teologickom videní, nevystupuje do neba na oblakoch, ale zostupuje z neba na zem. Objíma celý vesmír a zapája ho do premeny.

V druhej časti evanjelia nasleduje podobenstvo o figovníku (vv. 28-32). Jeho kvitnutie ohlasuje príchod letného času, ktorý je zároveň časom žatvy, symbolom „posledných dní“. Toto podobenstvo naznačuje Ježišovu smrť a zmŕtvychvstanie. Figovník je zároveň alegóriou generácie, ktorá hľadá Pána a nenechá sa oklamať falošnými mesiášmi, ale v tichu každodenného života sa nechá preniknúť Slovom pravdy, o ktorom, skoro na konci dnešnej pasáže, Ježiš vyhlasuje: *Nebo a zem sa pominú, ale moje slová sa nepominú.*

Výraz „nebo a zem“ je v Biblii častý na označenie celého vesmíru, teda, všetko je predurčené „pominúť sa“. Ale Ježiš zdôrazňuje, že jeho slová sa „nepominú“ a odhaľuje pravdivosť a spoľahlivosť Jeho slova, ktoré zostáva navždy.

Kým všetko končí, zostáva len kríž, znak vernej a večnej Božej lásky. Kristov kríž, akt lásky úplnej obety, je našou jedinou nádejou, pretože osvetľuje cestu z jamy, ktorú si sami vykopávame a do ktorej hriechom padáme. Čím vyššie a pyšnejšie mierime, tým nižšie klesáme a berieme so sebou všetkých, ktorých sme k sebe pripúťali v ‘delíriu všemohúcnosti’.

V evanjeliách sa Ježiš často stotožňuje s chudobnými, obeťami zneužívania, zlého zaobchádzania a materialistickej kultúry. Slovo kríža odhaľuje, že Boh sa približuje ku každému z nás, mužovi a žene, zranených na tele i na duchu. Jeho láska nás mení, a robí z nás zreľých ľudí a nositeľov ovocia pokoja a radosti. Jeho Slovo je svetlom, ktoré ohlasuje nový čas, v ktorom si nepriatelia podajú ruky ... rozhádani susedia si budú pomáhať ... trpiaci a chorí budú svetlom útechy a nádeje ... skúšaní manželia nájdu silu a budú spolu pokračovať na ceste ... Jeho slovo nás všetkých vovedie do nebeského kráľovstva.